

Po tem spoznanju bo treba v bodočnosti oblikovati versko življenje, prilagoditi metode današnjega dušnega pastirstva, zlati pa preurediti službo božjo, če naj se ji vrne njena pristnost, njena zvežost, njena učinkovitost. Na vse bo treba paziti, kar lahko poudari ali zatemni velikonočni značaj kršćanstva.

Filip KAVČIĆ

SUSRET S BOGOM

2. nedj. po Uskrsu — *Na pašnjacima svetih tajna*

Dobri Pastir Krist je nas, koji smo nekada bili zalutale ovce, pronašao i izbavio od propasti. Sad preostaje da umremo grijesima, i živimo pravdi; da pasemo na pašnjacima svetih tajna.

Molitva je uzdizanje srca i duše Bogu. No, prikazivanje Žrtve je nešto više, jer je to molitva i prinos. S žrtvenim prinosom sjedinimo sebe, pa će nam sveta Žrtva donijeti spasonosni blagoslov i pašu svete milosti.

Kristov dolazak u Pričesti je najsočnija hrana. Po njoj živimo novim božanskim životom. Kako li moramo biti zahvalni?

3. nedj. po Uskrsu — *Još malo!*

Krist nam je smrću zaslužio novi život, novu domovinu. Stoga ovdje imamo živjeti kao stranci i putnici, kao ljudi na čijem se vladanju ima vidjeti da ne pripadaju ovome svijetu na kom su samo za kratko vrijeme.

Dok smo ovdje poistovjetujemo se s Kristom. Doživimo mističnu smrt na oltaru, razapnimo zemaljske želje, postanimo žrtva. Jedino tako može sv. Misa postići svoj pravi učinak. Ne plašimo se toga. Iza kratkotrajnog umiranja nastupit će Pasha, čas kad ćemo ljubiti samo ono što je sveto.

Sveta Pričest je obnova naših duhovnih sila, pomoć u tjelesnim potrebama i sveti poticaj da ustrajemo u dobru, jer je Krist obećao: Još malo pa ćete me vidjeti.

4. nedj. po Uskrsu — *Gdje su prave radosti*

Današnje je bogoslužje pjesma zahvalnica Bogu od koga dolazi svaki dobri dar i svaki savršeni poklon. On nam daje svoju milost koja u nama djeluje i čini da su, uza sve promjene, naša srca usidrena onamo gdje su prave radosti.

Cas sv. Žrtve je vrhunac i najljepši moment te pjesme. Ispjevajmo je tako da se sviđa Ocu, a dostojnim vladanjem u životu pokažimo koliko tu Žrtvu cijenimo i razumijemo.

S Kristom u sv. Gozbi primamo i Duha Svetoga. Ako želimo postići potpuni plod i izbjeći oštrom prijekoru što će ga Duh Sveti izreći svijetu zbog grijeha, onda budimo čisti od svih opačina.

5. nedj. po Uskrsu — *Molimo liturgijski!*

O Uskrsu smo postali djeca Božja, a o Duhovima imamo biti zreli kršćani. Zato danas opomene i pouke. U Poslanici nas sv. Jakov uči ljubavi prema bližnjemu, a u Evandelju Isus zapovijeda, da molimo u njegovo ime, t. j. u ime Glave otajstvenog tijela, a to znači liturgijski.

Najljepša liturgijska molitva je Žrtva sv. Mise. To je uzvišeni čin u kome mistično tijelo blagoslivlje Boga, zahvaljuje mu i prosi da po žrtvenim darovima prijeđe u nebesku slavu.

Zalog te slave je sveta Pričest. Ona je uzrok svetoga raspoloženja radosti i pjesme; ona nas nuka da žudimo za onim što je pravo. Ona će napokon učiniti, da ćemo jednog dana primiti ono za čim smo žudjeli, ono za što živimo.

Uzašašće — *I mi ćemo uzići*

Ovo je radosni dan Crkve, naš radosni dan, dan uzdignuća ljudske naravi. Uzišla je Glava, uzići će i udovi. Svete li i utješice stvarnosti! Svojim je životom dokazujmo, a duhom je posjedujmo!

Na Prikazanju se sjećamo Kristova historijskog uzlaska, ali i gledamo njegov drugi put, put u nekrvnu Žrtvu. Pridružimo mu se i s njim spremno k zadnjoj postaji — vječnom životu.

Po svetim otajstvima Krist nas na vidljiv način privlači k sebi. Molimo s Crkvom da nam to blagovanje postigne nevidljivi učinak: milost. Po njoj ćemo i mi uzići gore gdje ćemo vječno pjevati Gospodinu, koji nam je pripravo mjesto.

6. nedj. po Uskrsu — *Očekivanje*

Crkva je u veselju slavila Kristovo Uzašašće, a danas je ispunja tiha sjeta za licem Spasitelja. Nije ona doduše ostavljena: Poslao joj je Duh Svetoga, sam dolazi u Žrtvi i po sakramentima, ali ona ipak čezne za časom kad će ga gledati licem u lice.

Krist je uzišao uz klicanje i glas trube. Slično će biti i s nama. Dotle u Žrtvi uziđimo na oltar, s kruhom i vinom uđimo u pretvorbu i tu crpimo snagu višnje milosti.

Kruh jakih čuva nas od mnogih zala. Ne uzimlje nas, doista, sa svijeta, ali čini da usprkos poteškoća živimo u svetom zahvaljivanju i blaženom očekivanju.

Duhovi — *Misa: Silazak Duha Svetoga*

Duh Gospodnji ispunja svemir, obnavlja lice zemlje, poučava i posvećuje srca vjernih. On stvara zrele i svijesne kršćane. On je ljubav Očeva, Djelitelj božanskih darova. To su riječi današnjeg bogoslužja — to je naše čvrsto osvjedočenje.

Stoga mi na Prikazanju stupamo u naš jeruzalemski hram — na oltar i prinoseći darove vruće prosimo da ih Duh Sveti posveti, da očisti naša srca i da po svom dolasku u Pretvorbi učvrsti u nama božanski život što nam ga je darovao.

Svaka sveta Pričest je silazak Duha Svetoga. To je čas kad on obnavlja duhovsko čudo: dušu ispunja milošću, oplođuje je unutrašnjom blagošću, te je tako sprema za vječne blažene Duhove.

Presveto Trojstvo — *Vječni dar*

Misni nas tekstovi pozivaju da hvalimo dubinu Božjega bogatstva, mudrosti i znanja, Božju ljubav i milosrđe, kome dugujemo sve što imamo.

Prikazni dijelovi nas potiču da blagoslivljemo Presv. Trojstvo i da po žrtvi sv. Mise sve više postajemo vječni dar, dar pun svete i uzvišene harmonije, trajni prinos Njemu na čast.

Kad danas primamo sveti Kruh, Crkva nam govori, da je i to dar Presv. Trojstva, koje nam tako iskazuje svoje milosrđe. Sveta će Gozba ojačati našu vjeru, raspaliti našu ljubav i biti nam jaka zaštita u nevoljama duše i tijela.

2. nedj. po Duhovima — *Gozba*

Krist nas je otkupio, osnovao Crkvu i njoj dao u poklad svoje nezimjerne zasluge da ih ljudi uživaju. Otkupljenje je dakle, Gozba. I svako ono sredstvo po kome se plodovi otkupljenja primjenjuju dušama je gozba.

Dakle i sveta Misa. Kad bismo u njoj aktivno sudjelovali, kad bismo na Prikazanju s Kristom postajali jedno (istog duha i osjećaja), sigurno je da bi naš život iz dana u dan sve više poprimao nebeski, božanski izgled.

Blagovanje svetih darova Tijela i Krvi je prava Gozba. Ponavljanje toga svetog čina učinit će da će se u nama razviti djelo otkupljenja, koje će u svojoj punoj ljepoti zasjati kad budemo pozvani na vječnu nebesku Gozbu.

IGNACIJE VUGDELIJA

DUBINA MUDROSTI I ZNANJA BOŽJEG (POSLANICA NA BLAGDAN PRESV. TROJSTVA)

Ulomak, što se čita u misnoj liturgiji na blagdan Presv. Trojstva, tvori konac dogmatskog dijela poslanice Rimljanima.

Pavao prizivlje u pamet vjernicima Rima, od kojih su jedni bili obraćenici iz poganstva a drugi obraćenici iz židovstva da jednima i drugima opravdanje dolazi vjerom u Krista. Jedni pred drugima ne smiju sebe isticati ili jedni druge s visoka promatrati. Ono što će on ovdje kazati, stoji na neki način kao epilog triju prethodnih poglavlja (9—11). Apostol se osjeća potišten pod teretom tajanstvene sudbine hebrejskog naroda, koji je stoljećima bio čuvar Božjih obećanja, a na koncu, kad se Isus pojavio, nije ga priznao za Mesiju. On pokušava ovu tajnu osvijetliti u svjetlu nauke o preodređenju. Božja obećanja naime nisu bila data Izraelu po tijelu nego »Izraelu Božjem«. Nesreća hebrejskog naroda je u nekom smislu *felix culpa*; prednost poslije njihova odbačenja imaju neznabošci, koji se obrate. Bog je kadar da se posluži nevjernošću jednih, da spasi druge. Židovima je Bog otvrdnuo srca; stoga evanđelje prelazi k neznabošcima. Bog od zla izvodi dobro. No ni neznabošci se ne smiju hvastati; jer kad Bog nije poštedio prave grane na maslini, koliko će on prije odbaciti divlje mladice, koje su nakalamljene na pitomu maslinu, tj. nevjerne neznabošce!

Pavao se nadvija nad bezdan Božjeg izbora i predodređenja i otkriva nam njegov jedan dijelak. Nalik je astronomu, koji teleskopom promatra par zvijezda na nebeskom svodu, dok milijarde zvijezda izmiču njegovu oku. Crta izbor i odbačenje Izraelskog naroda, a potom izbor i moguće odbačenje neznabožackih naroda. Ipak izražava vjeru u konačno spasenje i obraćanje Izraela kad uđe punina neznabožackih naroda u kraljevstvo Božje. Zamišljen i žalostan zbog sudbine svog naroda kliče (Rimlj. 11, 33—36):